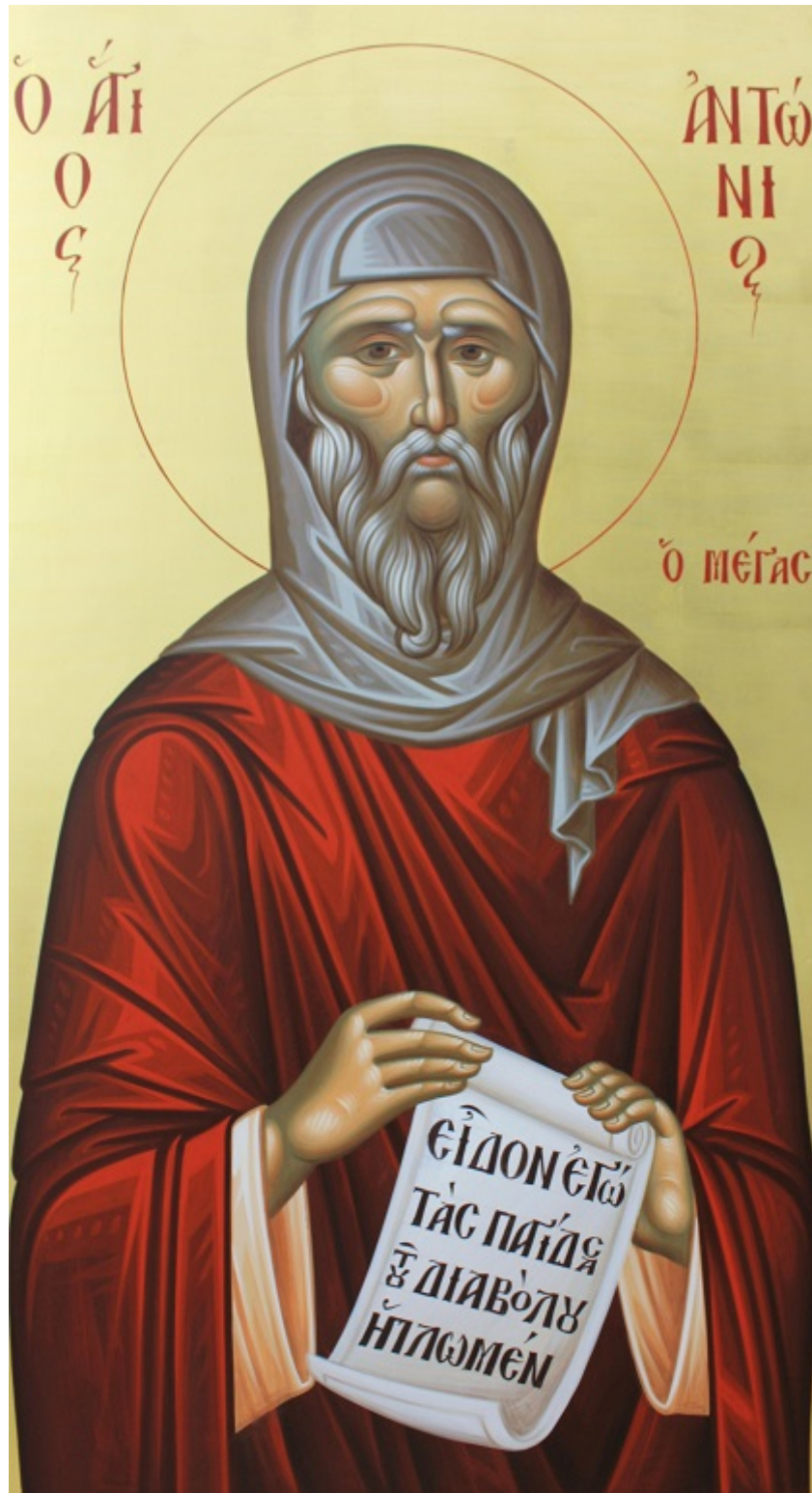

Ο Άγιος Αντώνιος και ο μπαλωματάς της Αλεξάνδρειας.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Μέγας Αντώνιος υπήρξε από τους πρώτους μοναχούς που άφησαν τον κόσμο και κατέφυγαν στην έρημο. Θεωρείται και είναι πατέρας της μοναχικής ζωής. Συχνά στην Εκκλησία μας αναφέρεται ως καθηγητής της ερήμου. Γύρω από την καλύβι του με τον καιρό μαζεύτηκαν πολλοί μοναχοί, που έβρισκαν γαλήνη στο πρόσωπό του.

Ο Μέγας Αντώνιος πολεμήθηκε από τον διάβολο όσο ελάχιστοι άγιοι. Με διάφορα τεχνάσματα προσπαθούσε να τον παγιδέψει. Μα ο άνθρωπος του Θεού προσπαθούσε με κάθε τρόπο να αντιμετωπίσει τα βέλη του πονηρού. Κάποια μέρα ο διάβολος προσπαθούσε να πείσει τον Αντώνιο πως τάχα η αρετή του είχε φτάσει σε μέτρα πολύ μεγάλα. Πως μέσα στην έρημο, αλλά και σε όλη την πολιτεία, δε βρέθηκε άλλος με τόση αρετή και προκοπή.

- Για δεξ Αντώνιε, του ψιθύριζε ο διάβολος, ποιός σαν κι εσένα έχει φτάσει σε τέτοια ώρια; Κανείς. Ποιός νηστεύει, ποιός προσεύχεται, ποιός αγαπάει σαν κι εσένα; Κανείς.

Για μια στιγμή φάνηκε ο Μέγας Αντώνιος ν' ακούει τον λογισμό του, μα γρήγορα κατάλαβε το πονηρό τέχνασμα. Ο Θεός, που δεν θέλησε να αμαρτήσει ο Μέγας Αντώνιος, βρήκε έναν τρόπο για να διδαχθεί ο μεγάλος ασκητής. Τότε άκουσε μια θεία φωνή που καθαρά του μηνούσε:

-Στον μικρό δρόμο που πηγαίνει στην Αλεξάνδρεια, εκεί βρίσκεται ένας μπαλωματής που είναι μεγαλύτερος άγιος από σένα, Αντώνιε.

Πετάχτηκε ο Μέγας Αντώνιος από τον ύπνο του.

-Μπαλωματής; Μα ήταν δυνατόν; Μπαλωματής μεγαλύτερος σε άσκηση και σε αρετή από τον Μέγα Αντώνιο; Όμως έτσι θα κάμω, αποφάσισε. Αύριο το πρωί θα πάω στην Αλεξάνδρεια.

Αφού ξημέρωσε ο Θεός, ο Μέγας Αντώνιος πήρε το ραβδί του και τράβηξε για το μέρος που του είχε υποδείξει ο Θεός.

-Ένας μπαλωματής στην Αλεξάνδρεια μεγαλύτερος από τους ασκητές της ερήμου, έλεγε και ξανάλεγε ο Μέγας Αντώνιος.

Ο παράμερος δρόμος της Αλεξάνδρειας φιλοξενούσε στην άκρη του ένα μικρό μαγαζάκι. Ένας γέρος μπαλωματής χωρίς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, απλός και λιγόλογος, είχε ένα παπούτσι που το μπάλωνε με επιμέλεια.

-Ευλογείτε, έκαμε ο μπαλωματής στον ταπεινό καλόγερο.

-Ο Κύριος, απάντησε το ίδιο απλά ο Μέγας Αντώνιος.

Και ο μπαλωματής έσκυψε στο παπούτσι που μπάλωνε, μουρμουρίζοντας ένα ψαλμό.

-Πες μου να χαρείς, παιδί μου. Πως περνάς τις μέρες της ζωής σου;

-Δεν ξέρω, Αβά, να έχω κάνει σε κανέναν καλό. Ούτε έχω να θυμάμαι κάποια καλοσύνη.

-Και πως περνάει η ζωή σου, τον έκοψε με απορία ο Αβάς.

-Να, κάθε πρωί που σηκώνομαι λέω στο μυαλό μου πως όλοι οι άνθρωποι της Αλεξάνδρειας κι αυτοί που κατοικούν σε μακρινά μέρη κι οι άνθρωποι που δεν ξέρω θα σωθούν και μόνο εγώ για τις πολλές μου αμαρτίες θα χαθώ.

Και μ' αυτήν τη σκέψη περνά η μέρα και το βράδυ πάλι ξανά το ίδιο συλλογίζομαι. Ο Μέγας Αντώνιος σηκώθηκε, πήρε στην αγκαλιά του τον φτωχό μπαλωματή και τον φίλησε στοργικά.

-Εσύ, παιδί μου, με λίγο κόπο αγόρασες τον πολύτιμο θησαυρό! Εγώ γέρασα στην έρημο με αγώνες και νηστείες αλλά την ταπεινοφροσύνη σου δεν την έφτασα.

Και πολύ ωφελημένος ο Μέγας ασκητής πήρε τον δρόμο της επιστροφής.

Πηγές: neaskiti.gr – isagiastriados.com